Napsal uživatel Michael Antony - Tony
Úterý, 07 Červen 2011 22:03

„Trampové! Zatracení trampové. A zrovna já je musím mít ve svým revíru!“ nadával jsem celou cestu k hájovně. Jsem tu sice nový, ale o tom, že tu mám nasáčkovaný ty pobudy mi někdo mohl říct. Hned zítra zajdu za Pepíkem, a ta jejich bouda půjde dolů.
Pepa mě vyslechl, chvilku se drbal ve vlasech a pak mi oznámil, že traktor ani pilu nevezme a že vlastně žádnou čundráckou boudu bourat nebude.
Upozornil jsem ho, že je lesním zaměstnancem a že je jeho povinností zakročit proti černé stavbě, obzvlášť po mojí výzvě. Na to odpověděl, že právě proto, že je lesním zaměstnancem, žádnou boudu bourat nebude! A v reakci na můj nechápavý výraz dodal, že jsem tu pořád ještě nový a tak nevím, že jejich šerif chodí s Bárou, tedy dcerou nadlesního Bárty a že by to asi pro něho mělo následky, kdyby jim boudu sejmul.

Překvapeně jsem polkl a zeptal se, proč se Bára, taková hezká a chytrá holka, zahazuje s takovým pobudou a dozvěděl se, že pobuda je pobudou jen o víkendu, ale přes týden jde o docela velký zvíře u jedné nadnárodní firmy.
Pochopil jsem, že tudy cesta nevede a rozhodl se ovlivnit veřejné mínění vylíčením zvěrstev, kterých se trampové mohou dopustit na nevinných občanech, lesním porostu a místních děvčatech. Nad článkem jsem strávil celý víkend, ale výsledek stál za to. Dokonce i jméno jsem si vymyslel zcela neprůstřelné. Hned v pondělí jsem s ním běžel do redakce okresních novin a vyžádal si důvěrný rozhovor mezi čtyřma očima s panem šéfredaktorem.
Trpělivě mě vyslechl, chápavě pokýval hlavou nad mými důvody, proč nechci být pod článkem uveden pravým jménem, a doporučil mi ještě vylepšit sloh a upustit od odborných lesních termínů, které by mohly vzbudit podezření směrem k mojí osobě.

Konečně člověk s hlavou na správném místě, rozplýval jsem se nadšeně, a se slibem, že hned zítra opravený článek pošlu na redakční mail, jsem se s tím milým panem šéfredaktorem rozloučil. Doma jsem pak vytáhl desky se svým článkem, rozevřel je a s překvapením zíral na titulní stránku časopisu plnou rozesmátých trampů sedících kolem ohně. Trampský časopis Tulák, četl jsem šokovaně. Jak můžou tyhle asociální existence vydávat vlastní časopis? A jak se vlastně ocitl v deskách společně s mým článkem? Nechápu to...
Otevřel jsem ho a pomalu se začetl do úvodníku. Plky, plky, plky! Les je pro ně domovem? To bych se na to podíval! Prudce jsem časopis zavřel, odhodil směrem ke kamnům (ráno se bude hodit na podpal), vymazal z článku lesácké termíny a šel spát.
Ráno jsem začal rozdělávat oheň v kamnech. Vedle nich ležel na zemi pohozený a otevřený trampský plátek. Vzal jsem ho do rukou, s potěšením mu vyrval několik stran, když tu mě do očí uhodila fotografie s obličejem, který jsem znal. Vždyť to je...
Ne! To není pravda.
Byla.
Na fotografii pod titulkem „Naše redakce předává výroční trampské ceny“ byl rozesmátý šéfredaktor našich okresních novin. Poznal jsem ho i přes ten nechutný klobouk, který měl nakřivo nasazený na hlavě. Chvilku mi trvalo, než jsem našel tiráž, a opravdu - jméno sedělo. Pochopil jsem, jak se do mých desek dostal výtisk této trampské propagandistické hrůzy a oheň v kamnech zapálil svým článkem, alespoň v tomhle nebyl zbytečný.
Trampové jezdí vlakem, napadlo mě o pár dní později. A jezdí načerno, co jsem tak slyšel!
V hospodě U Šemíka jsem hned večer odchytil našeho ajznbóna.
„ Ty, Franto. Poslouchej, jezdí ti v lokálce ti čundráci, ne? A nemaj lístky, je to tak? A ty jim to toleruješ, co? Si představ, že by ti tam jednou přišel revizor a zjistil, že dvě třetiny cestujících se jen tak vezou. No, co bys dělal? Nevíš? Tak já ti to řeknu - šel bys na pracák, protože bys nebyl ajznbón.“
„Prosím tě, na týhle trati revizor jel naposledy ještě za C.K. rakouskejch drah. A navíc..“, pousmál se. „Ti trampíci tak krásně hrajou ty svoje písničky, já to mám moc rád.“
Jsou chvíle, kdy zodpovědný člověk musí být drsný, člověk jako já! Naklonil jsem se k Frantovi a hlasem, který jsem odkoukal z filmu Kmotr, jsem mu sdělil: „A co kdyby se stalo, že by si nějaký cestující, který si poctivě platí lístky, stěžoval? No?“
Mlčky na mě zíral.
„Ale určitě se to nestane, když ty vagabundy vyhodíš z vlaku hned na první zastávce,“ významně jsem se pousmál. Jo, já dokážu bejt drsnej, když je potřeba.
Stále na mě mlčky zíral, potom se zvedl a šel si sednout k jinému stolu, ale já věděl, že trampíci v pátek vystupují hned v zastávce Dočekaly město jih - fabrika.
Já jim dám považovat můj revír za jejich lesy.
V pátek večer jsem došel k naší zastávce, abych se pokochal příjezdem prázdné lokálky. Když přijela, nebylo přes ni vidět a po chvilce nebylo vidět ani naše malé nástupiště. Dav trampů ho zaplnil bezezbytku.
Jen počkej, Franto, hned po neděli půjdeš na pracák! Tohle ti osladím, to si piš!
Pomstychtivé myšlenky mi přetrhl hlasitý výkřik jednoho z trampů směrem k lokálce.
„Tak pane dráha, platí! V sobotu večer U Šemíka, hrajeme jen pro vás a na vaše přání. A díky za ty koupený lupeny!“
Druhý den večer jsem tedy zašel k Šemíkovi i já. Ajznbón Franta zářil v trampském obležení, hlavně té drobné blondýnky mající jeho modrou čepici na hlavě, a zpíval na celou hospodu, že Ruty šuty Arizona Texas...

Sedl jsem si do rohu a snažil se ho nevnímat.
Na pivo jsem čekal dlouho. Hospodský Jarda stále procházel kolem a neviděl mě. Po nějaké době mi došlo, že jen dělá, že mě nevidí a uraženě jsem odkráčel do tmy. Na dvorku mě potkal lesní dělník Pepa, opatrně se rozhlédl a spustil.
„Ty vole, nech už ty trampy na pokoji! Nebo ti Jarda už nikdy nenaleje," zašeptal.
„ To kvůli těm trampskejm asociálům dělá, že mě nevidí?" zalapal jsem šokovaně po dechu.
„Jasně, vždyť hospoda se drží nad vodou jen kvůli nim. Každej víkend jsou tady a na jaře a na vánoce mu zaplní i celý sál s nějakou jejich zábavou, pozvou si kapely a hospodskej je v sedmém nebi. A ty jsi pro něho vůl, kterej z něho chce udělat zkrachovalýho hospodskýho. Chápeš?"
Opět se opatrně rozhlédl a nechal mě na dvorku samotného. Měl jsem pocit, že jsem sám nejenom na tom dvoře, ale i na celém světě. Panebože, to je nějaká spravedlnost? Já se tak snažím dodržet pořádek a všichni jsou proti mně. A kvůli komu? Pár vagabundům...
Zatvrdil jsem se, neustoupím, ale nejdřív si svůj další postup pečlivě promyslím.
Následující týden jsem po večerech popíjel lahvové pivo ze samoobsluhy a na zastávce autobusů si opsal jízdní řád. Bylo mi jasné, že kromě hospody mám zakázané i České dráhy.

***

„Takže vy pane hajný říkáte, že váš nadřízený záměrně porušuje zákon o černých stavbách, táboření a podporuje nelegální těžbu dřeva?"
„Ano pane krajský hejtmane, ale jestli se lidi domáknou, že za tímhle udáním stojím já, tak budu mít zakázaný i ty lesy..," zašeptal jsem.
„Hm, a říkáte, že tento víkend budou mít u vás v polesí jakýsi potlach, kde bude i dcera pana nadlesního, jestli dobře chápu vaši informaci o jejím vztahu s tím jejich trampským vedoucím?"
„Ano, bude a kdybyste tam prosím vyslal policii nejlépe s lesní inspekcí a komisí z Ministerstva zemědělství, byla by všem těmto nepravostem učiněna přítrž."
Chvilku si mě zamyšleně prohlížel, začínal jsem cítit pot, jak mi stéká po zádech, ale hejtman nakonec souhlasně pokýval hlavou.
„Ano, máte pravdu. I já tohle považuji za závažný problém a to natolik, že ho budu řešit osobně!"
Kámen, který mi spadl ze srdce, se musel zastavit snad až ve sklepě radnice, hned vedle bývalé hladomorny.
Ještě jsem stihl popsat, kde bývají ty trampské srazy, nadiktoval jsem své telefonní číslo. Na oplátku dostal služební číslo pana hejtmana a potom se ulehčeně odebral k nejbližší autobusové zastávce.
Víkendu jsem se nemohl dočkat. Moje duše jásala a fantazie mi v nejrůžovějších barvách kreslila výsledek zákroku spravedlnosti pod dohledem samotného hejtmana. A to ještě až přijde zasloužená odměna pro věrného lesního služebníka, který se nezalekl nebezpečí pomsty svých nadřízených a statečně konal svoji povinnost! Pro začátek bych to viděl, že vystřídám ve funkci nadlesního Bártu a když jeho dcera Bára pozná svůj blud ve vztahu s tím vagabundským šerifem a prozře směrem ke mně, možná budu shovívavý a nechám ho v pracovním poměru u našich lesů.

***

Sobota. Den D nastal. Cítil jsem se jako velící důstojník před výsadkem na všech plážích Normandie dohromady. Srdce mi tlouklo napětím od samotného rána. Pomalu jsem si oblékal bezvadně vyžehlenou uniformu s vyleštěnými knoflíky, abych posléze opustil hájenku s předpisově zlomenou brokovnicí hozenou přes rameno. Šel jsem opatrně směrem k trampskému srazovišti a cítil nad sebou ochrannou ruku všech starých fořtů, zocelených v pytláckých válkách.
Už tam byli.
Okolím se nesl jejich hlahol a z různých koutů zněly tóny kytar a falešný zpěv jejich odrhovaček. Hotové boží dopuštění.
Našel jsem si pohodlné místo s rozhledem po celém údolí a jal se ho sledovat dalekohledem. S uspokojením jsem napočítal tři porušení požárních předpisů a dva lesní pychy na stojících souškách. Jen počkejte, čas účtování se blíží!
V tom mi v kapse začal vibrovat mobilní telefon. Nedočkavě jsem ho vytáhl a opravdu, na displeji blikalo jméno pana krajského hejtmana.
„Dobrý den, pane hejtmane."
„Ano, jsem již na místě a kontroluji trampy z vyvýšeného místa."
„Ne, nejsem pozorován."
„Na posedu nad údolím."
„Jistě, počkám tu na vás a na vaše lidi, spolehněte se!"
S ulehčením jsem vložil mobilní telefon zpět do kapsy a v radostném očekávání blízkých událostí jsem se znovu zahleděl do dalekohledu.
„Co se to tam děje safryš!"
Trampové se houfovali do jakéhosi beztvarého chumlu, který se pomalu přibližoval směrem k mému posedu. Opatrně jsem přivřel dvířka a přikrčil se. Škvírou mezi prkny jsem viděl, jak se trampové stále přibližují, ani dalekohled už k tomu nebyl potřeba. No snad si mě nevšimnou dřív, než přijde krajský hejtman s orgány výkonné moci.
Hlasy trampů se blížily, potom byli nějak blízko všude pode mnou a najednou...
Prostě najednou bylo ticho a do ticha se ozval hlas, ze kterého jsem cítil potlačovaného veselí.
„Kamarádi a kamarádky, pan hajný se nám přišel představit, ale asi je příliš nesmělý. Ale to se časem poddá. Tak pane hajný, vylezte ven. Jste přece mezi přáteli!"
Zvedl se ve mně spravedlivý hněv. Co si ten trampský vošoust dovoluje? Poslední vnitřní projevy pudu sebezáchovy zahlušila myšlenka na brzkou přítomnost zástupců zákona.
Hrdě jsem se na posedu vztyčil a pohrdavě pohlédl dolů k zeleně flekatému plebsu a hlavně na jejich drzého mluvčího...
Dál už si toho moc nepamatuji. Nevím, jestli jsem z posedu spadl nebo slezl sám, ale to není důležité. Vlastně ani nevím, jak jsem se dostal zpět do hájovny. Pušku jsem někde ztratil cestou a bylo mi to fuk. Večer jsem se strašně ožral. Sám.
Nikdy na tu chvíli nezapomenu..
Na poťouchlý výraz obličeje trampského mluvčího, kterému ostatní trampové říkali „kamaráde Hejtmane".
Nikdy.
Sicilská mafie je proti nim hadr, prevítům trampským.
Pušku jsem ráno našel pověšenou na plotě u branky.

***

Po asi půl roce samotářského života jsem si všiml, že hospodskej Jarda natěšeně větrá sál a uvnitř se objevily na stěnách maskovací celty, jakési malované dřevěné placky a další ozdoby. Bylo mi jasné, že trampové budou mít zase pré a raději jsem se odklidil do bezpečí hájovny.
Večer přišli.
Byli tři.
Prostřednímu se blejskala na košili stříbrná hvězda. Bez ptaní otevřeli branku a došli zahradou k lavičce, na které jsem seděl.
„Jsme vám pane hajnej přišli říct, že na zítřek bysme něco potřebovali.“
„Já vím,“ hlesl jsem. „Potřebovali byste povolení k těžbě dřeva.“
„Ale no tak, pane hajnej, kvůli něčemu takovému bysme se k vám neobtěžovali. Potřebujem něco jinýho. Máme v hospodě merendu a bude nás tam hodně, fakt hodně. No a my se musíme snažit, aby všichni naši hosté a hlavně kamarád Hejtman, který přijede taky, byli řádně pohoštěni. No a řekněte sám, pane hajnej, kde to jídlo pro ně máme vzít?“
„No to já nevím!“
„To nevadí, důležitý je, že to víme my, pane hajnej. Takže budete rozumnej, jo? Vezmete flintu, kterou jste od nás před časem dostal dárkem a my se zítra ráno tady u vás stavíme pro srnu nebo kance - to je jedno. Rozumíme si? Jo a hospodskej Jarda vám vzkazuje, že máte pak přijít na pár točenejch plzní.“
Díval se na mě pohledem, který jasně říkal, že ví, že já vím, že on to ví a že to udělám, jestli nechci bejt nezaměstnanej hajnej.

Co mi zbejvalo. Byl jsem rozumnej. _____
Michael Antony - Tony
1. místo v próze olpsavců
Trapsavec 2011